

- 2) Musí být – v případě, že požadavek přijímat přiměřená opatření s cílem předejít samotnému významnému zpoždění bude uznán jako platný – čl. 5 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 vykládán v tom smyslu, že letecký dopravce musí v zájmu toho, aby mu nevznikla povinnost náhrady škody stanovená v článku 7 tohoto nařízení, při přepravě cestujících zajišťované leteckým spojením zahrnujícím dva lety (nebo více letů) přijmout pouze taková přiměřená opatření, která mu umožní předejít zpoždění letu, který provozuje a u něhož nějaké zpoždění může hrozit; nebo musí kromě toho přijmout i přiměřená opatření, která umožní předejít tomu, aby jednotliví cestující neměli významné zpoždění v cílovém místě určení (tím, že například prověří možnost změny rezervace, která jim umožní využít jiné letecké spojení)?
- 3) Musí být články 5, 6, 7 a 8 nařízení (ES) č. 261/2004 vykládány v tom smyslu, že v případě významného zpoždění v cílovém místě určení je provozující letecký dopravce – aby se vyhnul vzniku povinnosti náhrady škody stanovené v článku 7 tohoto nařízení – povinen prohlásit a prokázat, že přijal přiměřená opatření umožňující změnit cestujícímu rezervaci, aby mohl využít jiného leteckého spojení, díky němuž se do cílového místa určení dostane pravděpodobně bez významného zpoždění?

(¹) Úř. věst. L 46, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Korkein hallinto-oikeus (Finsko) dne 1. prosince 2017 – Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola Pohjois-Savo – Kainuu ry

(Věc C-674/17)

(2018/C 063/10)

Jednací jazyk: *finština*

Předkládající soud

Korkein hallinto-oikeus

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola Pohjois-Savo – Kainuu ry [Sdružení na ochranu přírody Tapiola Pohjois-Savo – Kainuu, registrované sdružení]

Další účastníci řízení a dotčené osoby: Suomen riistakeskus [Finské ústředí volně žijících druhů (veřejnoprávní instituce)], Risto Mustonen, Kai Ruhanen

Předběžné otázky

- 1) Umožňuje znění čl. 16 odst. 1 písm. e) směrnice o ochraně přírodních stanovišť (¹) udělovat na základě žádostí jednotlivých lovců místně omezená povolení výjimky pro takzvaný „lov s péčí o zachování populací druhu“?
- Je při posuzování této otázky významné, že se výkon posuzovací pravomoci při rozhodování o povolení výjimek řídí podle vnitrostátního plánu pro zachování populací druhu, jakož i podle hranice maximálního počtu usmrcených jednotlivých zvířat stanovené nařízením, v jejímž rámci mohou být pro danou oblast členskému státu udělována každý rok povolení výjimek?
- Mohou být při tomto posuzování zohledněna i jiná hlediska, jako například cíl spočívající v zamezení škodám, kterou mohou být způsobovány psům, a cíl spočívající ve zvýšení obecného pocitu bezpečí?
- 2) Lze udělování povolení výjimek pro lov s péčí o zachování populací druhu ve smyslu první předběžné otázky odůvodnit tím, že pro zamezení pytláctví neexistuje žádné jiné uspokojivé řešení ve smyslu čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť?

- Lze v tomto případě zohlednit praktické obtíže při vykonávání dohledu nad protiprávním pytláctvím?
 - Může být při posuzování otázky, zda neexistuje nějaké jiné uspokojivé řešení, významný i cíl spočívající v zamezení škodám, kterou mohou být způsobovány psům, s cíl spočívající ve zvýšení obecného pocitu bezpečí?
- 3) Jak má být posuzována podmínka uvedená v čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť, která se týká stavu populací druhů z hlediska ochrany, při udělování místně omezených povolení výjimek?
- Má být stav druhu z hlediska ochrany posuzován jak ve vztahu k určité oblasti, tak i ve vztahu k celému území členského státu, anebo ve vztahu k ještě většímu areálu rozšíření dotčeného druhu?
 - Je možné, že dojde ke splnění podmínek pro udělení povolení výjimky, které jsou stanoveny v čl. 16 odst. 1 směrnice o ochraně přírodních stanovišť, přestože stav druhu z hlediska ochrany nelze po náležitém posouzení pokládat za dobrý ve smyslu směrnice?
 - V případě kladné odpovědi na předchozí otázku: V jaké situaci to může přicházet v úvahu?

(¹) Směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, (Úř. věst. 1992, L 206, s. 7; Zvl. vyd. 15/02, s. 102).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Curtea de Apel Ploiești (Rumunsko) dne 1. prosince 2017 – Oana Mădălina Călin v. Direcția Regională a Finanțelor Publice Ploiești – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Dâmbovița, Statul Român – Ministerul Finanțelor Publice, Administrația Fondului pentru Mediu

(Věc C-676/17)

(2018/C 063/11)

Jednací jazyk: rumunština

Předkládající soud

Curtea de Apel Ploiești

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Oana Mădălina Călin

Žalovaní: Direcția Regională a Finanțelor Publice Ploiești – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Dâmbovița, Statul Român – Ministerul Finanțelor Publice, Administrația Fondului pentru Mediu

Předběžné otázky

Mohou být čl. 4 odst. 3 SEU, který odkazuje na zásadu loajální spolupráce, články 17, 20, 21 a 47 Listiny základních práv, článek 110 SFEU, zásada právní jistoty a zásady rovnocennosti a efektivit, které vyplývají ze zásady procesní autonomie, vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jakou je čl. 21 odst. 2 zákona č. 554/2004 o správním řízení, jak byl vyložena rozhodnutím Înalta Curte de Casație și Justiție (ICCJ) – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept [Nejvyšší kasační soud – senát příslušný k řešení právních otázek] č. 45/2016, podle něhož činí lhůta pro podání žaloby na obnovu řízení na základě čl. 21 odst. 2 zákona č. 554/2004 jeden měsíc a začíná běžet dnem doručení konečného rozsudku, kterého se týká žaloba na obnovu řízení?